

אמבט המרפא

נ. סלדקוב

מתוך "מצפון דרומה"

המעיין רועש על הסלעים, המים
במעיין לא פשוטים אלא מי מרפא.
בא למעיין קאקליק, חגלת ההרים.
"קו-קו-קו" צועקת בכעס "רק הגעתי
ומים כבר עכורים. לא מים אלה אלא
בוץ! כאלה לא יירפאו אלא ימיתו.

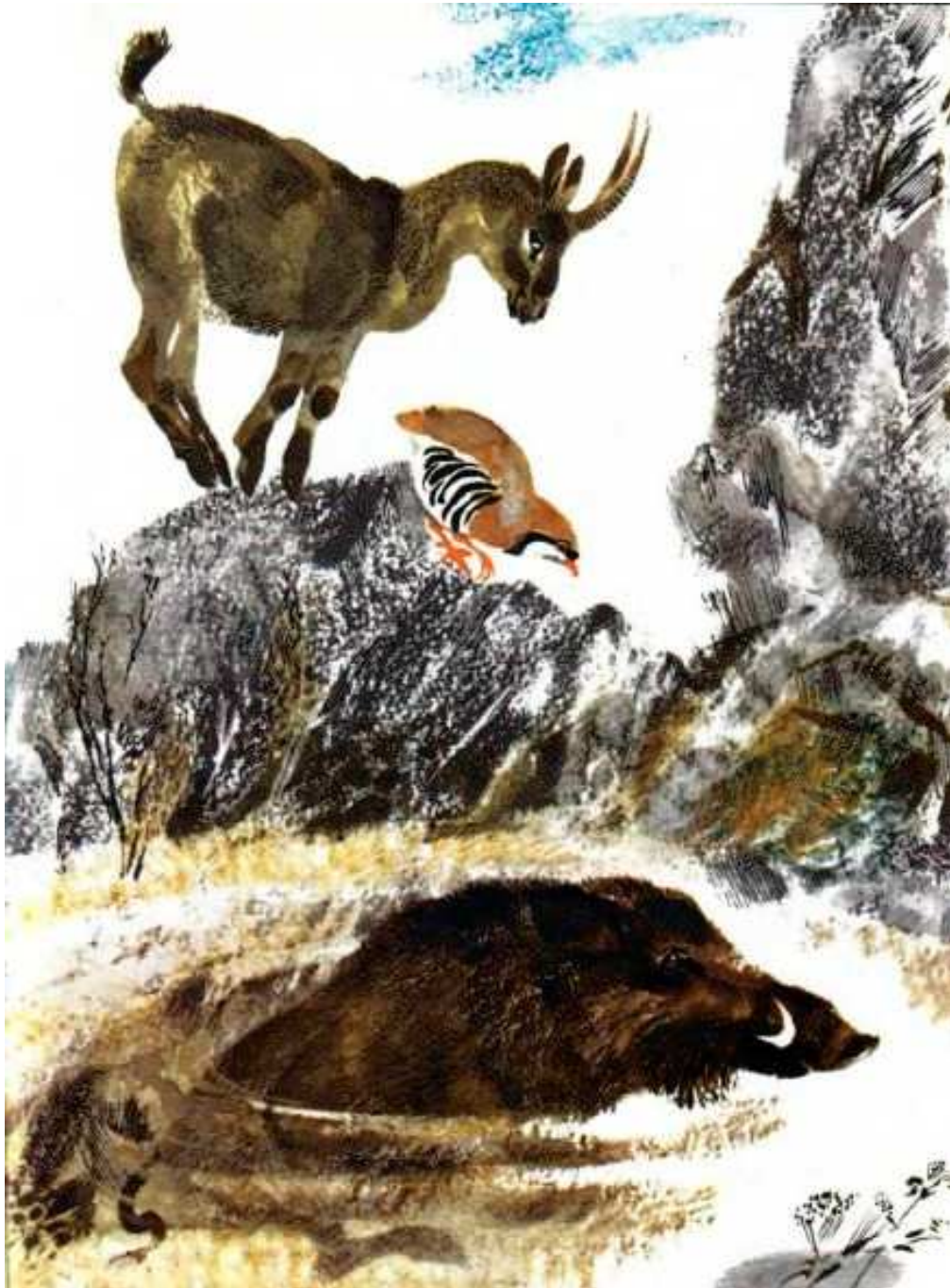
קו-קו-קו!"

"בה-ה-ה-ה! פועה עז ההרים" גם אני
צריכה לשתות מי מרפא. לחזק את

הפרסות והקרניים
שלי. והמים
עכורים, החוף כולו
דרוס. איזו חזירות
כאן!"

"חרום.. חרום.."
יצא חזיר בר מבין
שיחים "מי זה
מזכיר את שמי?"
ובלי לחבות
לתשובה הוא ניכנס
עם הבטן שלו
למעיין, מתחיל
להתגלגל בתוכו

מצד לצד.

המים במעיין נעשו עוד יותר עכורים
והתחילו גם לגלוש אל החוף.
וחזיר הבר מאושר. אומר "הרחצה
הזו מועילה לי מאוד. הרי אני כולי
בחבורת ושריטות. אין לי זמן לחכות
עד שאתם תשתו מים צלולים. מי
ניכנס ראשון הוא הצודק. טוב לי
לבלות כאן. ואוכל גם להירדם -
חררר... חררר...",
קאקליק והעז צועקות:
"אל תישן, אל תישן! ותצא מיד! גם
אנחנו זקוקות לאמבט המרפא."
והחזיר לא שם לב בכלל. ואולי כבר

נרדם.

"קו-קו-קו, קו-קו-קו!" צועקת קאקליק

"כזה לא תגרשי במילים!"

"בעעעעה" פועה העז "לא תשכנעי

ולא תגרשי. הוא לא מפחד מאתנו."

"ואולי נפחיד אותך בזאב, הא? את

תיפעי ואני אקרקר כאילו אנו רואות

זאב."

החזיר זקף את אוזנו לקריאות של

העז והחגלה אך לא זז ממקומו.

"לשווא תתאמצו - תצעקו. זאב לא

מפחיד אותי. ראיתן את הניבים

שלי?"

"נגיד לו שהתירס בשדות הבשיל"

לחשה החגלה לעז "הוא לא יעמוד

בזה כי אוהב מאוד תירס! הי! חזיר,

אתה שוכב כאן וישן ובשדות קלחי

תירס נבט - מתוקייים!"

החזיר פתח את עינו הערמומית

וענה:

"קלחי תירס - זה בשבילי. אשכב כאן

במים עד הערב, ואז - לתירס."

"אפשר ממש לבכות" לחשה החגלה

לעז "אפילו בתירס לא נפתה אותו."

"תבכו, תבכו" מלמל החזיר תוך שינה

"תבכו אפילו שלושה פלגי מים!"

"במה נוכל לזיז אתך ממקומך" שאלה

העז "במה אפשר לגרש אתך?"

"בשום דבר" עונה חזיר הבר "אני
שמן, גדול כזה שהכל מנתר ממני!"
"האמצעי האחרון - הדוב" לוחשת
החגלה לעז "אם הדוב לא יפחיד אותו
- נצטרך להמתין עד הלילה. אבל
הנה הוא בא בעצמו. עכשיו נראה!"
מבין השיחים יצא הדוב, ראשו השמן
קדימה, מריח לכל הצדדים.
"נשמע לי כאילו הדבורים מזמזמים
כאן" אומר "ועל מה אתם כאן
מתלחשות?"
"הנה על מה!" זה אחרי זה קראו העז
והחגלה "החזיר לא נותן להיכנס
למעייין! זחל כאן ושוכב!"

ללכת לעניינים הדוביים שלו." אבל הדוב לא ממהר. הריח את המים, את כפו טבל במים וניכנס לתוך המעיין. עצם את עיניו מההנאה ושקט.

העז עם החגלה מחכות בסבלנות. איזה מין עוזר קראו להן?! עכשיו כבר לא להתרחץ ולא לשתות.

והדוב ממש שורק מרוב אושר.

אומר "אשאר כאן לשכב עד הערב,

וגם מחר אבוא!

אחרי העז והקאקליק מתארך התור.

הגיע עורב ההרים והקאק, חצוצרן

השלג, פצחן הצפון. כולן רוצים

"במעין המרפא?" התרגש הדוב "ואיך הוא העז, המזוהם הזה? מיד אמשוך אותו באוזנו!" אבל החזיר כבר נעלם. מהר רץ לתוך השיחים. העז והחגלה הביטו על הדוב מרחוק. חיכו שהוא ימשיך

לשתות את מי המרפא או סתם ככה
להתרחץ במים צחים. כולם חושבים
איך להתפטר מהדוב, אך לא יכולים
למצוא כל פתרון. דוב – הוא החזק
שבהרים.

ובסוף מצאו! פתאום כולם השתתקו,
התפזרו כל אחד לדרך שלו.
השתומם הדוב ונבהל – אולי הצייד
מתקרב שכך כולם ברחו? מוטב
להסתלק מכאן, כל עוד לא מאוחר.
יצא הדוב מהמעיין והלך לסבך
השיחום.

והציפורים כולן רק לזה חיכו. רצו
למעיין: אחת שותה, שניה מתרחצת,

מי מתייבשת כבר ומי מסדרת את
הנוצות שלה. ממהרות. הדוב וחזיר
הבר עוד עלולים לחזור. ואז חכו עד
הערב!

כולם בהרים מכירים את מעיינות
המרפא. כולם ממהרים אליהם,
לגרגר את הגרון, לחמם את הרגליים,
לרפא את השריטות והפצעים.
ממהרים, הסביבה מלאה רעשים
וקריאות. אבל במשך הזמן הכל
נרגע, נעשה שקט. כולם מרוצים.

